

Орлин Василев

Страх-страшилище

Имало едно време един нищо и никакъв човечец – Кел Хасан го викали. Една слава имал Кел Хасан: прочутия си мързел! На чужд гръб бил свикнал да живее. Изтягал се той по цял ден под сянката на черницата в двора си, докато го заболявали ребрата от лежане. Тогава той сбирал сили и викал:

– Ох!

А това значело, че е време да го обърнат на другата страна. Чувала женицата му охкането, идвала и го преобръщала на другото ребро.

Ако не била тая нещастна женица, така щял той да си страда – да лежи само на едната страна. Тичала тя по чуждите къщи, трепела се по хорска работа, сбирала бобец и брашънце и се връщала да омеси топла питка и да сготви чорбица на мъжа си.

– Ела, Хасане, да ядеш – викала го тя от къщи.

А той едно си знаел:

– Ох!

Тогава жена му вземала лицата, отивала под черницата и почвала да кърши залци и да сипва чорбата направо в устата на мързеливеца.

Така Кел Хасан щял да преживее до края на дните си, ако Аллах не се смилил над нещастната му женица. Прибрал я той в рая си да готви пилаф и да премита златните подове на небесните му палати. Останал Хасан сам-самичък.

Лежал той ден, лежал два – огладнял. Ами сега? Лежи ли се гладно? Почнал да мисли като как да я нареди. Мислил, мислил и най-после измислил. Надигнал се, тръгнал по селото и събрал всички селски нехранимайковци и келеши.

– Искате ли – рекъл им той – с леснина на чужд гръб да живеете? Искате ли покрай мен и вие да не гладувате?

– Искаме! Искаме! – викнали всички нехранимайковци.

– Щом искате, слушайте тогава... Каквото ви кажа, това ще направите.

И каквото им казал Кел Хасан, това направили.

Тръгнали келешите по села и кошари, по орачи и овчари и почнали чудни и дивни приказки да разправят:

– Олеле, боже! Да знаете у наше село какво страх-страшилище живее!

– Какво ще е пък това страх-страшилище? – попитали доверчивите овчари и говедари.

– Мълчете, не питайте! – отвръщали келешите. – Да не би случайно да чуе, че за него говорим! Хасан Пехливан го викат, господаря на

светкавиците. Като ревне, облаците сбира. Кажете ли им: гърмете и трещете! – светкавици се сипят от небето. Олеле, боже, много е страшно, когато Хасан Пехливан се разсърди! Затова никои не смее дума напротив да му рече. Каквото поиска Хасан Пехливан, всичко трябва да му се дава. Овен ли поиска – овен му дайте! Теле да поиска – теле му дайте! Воловете да ви поиска – и тях му дайте! Че като прати светкавиците, ни от воловете, ни от вас помен ще остане. Всичко ще се превърне в пух и прах.

– Бря, бя, бя! – клатели глави простичките хора. – Не дай, боже, ни да го срещаме, ни да го стигаме!

Отминавали келешите. На другия ден идвали нехранимайковците.

– Слушайте, овчари и говедари – започвали те да говорят бързо и уплашено. – Изпрати ни страшният господар и повелител на светкавиците. Знаете ли го?

– Знаем го, знаем го, как да не го знаем! – изтръпвали добродушните хорица. – Казвайте по-скоро за какво ви е изпратил!

– Изпрати ни да ни дадете най-тлъстия си овен. Много му се е прияло тлъста овнешка яхния. Давайте да не го разсърдите, че като почне да пуска светкавиците, нито човек, нито овца ще остане!

Давали изплашените овчари и селяни – кой овен, кой теле, кой пилета и бели, дебели хлябове.

Връщали се келешите и нехранимайковците с богата плячка при Кел Хасан. Едни почвали огън да палят, други овена да дерат, а трети гозби да варят. Пълнели паниците, хранили мързеливеца под сянката и сами сито ядели и преяждали, че докато имало за Кел Хасан, щяло винаги да има и за тях.

Лапал Кел Хасан от вкусното месце, гълтал белия хорски хляб, докато се надувал. Тогава викал: „Ох!“ – и се отпуснал на меката възглавница.

Келешите и нехранимайковците неспирно повтаряли:

– Слава на господаря на светкавиците! Най-силния! Най-най-страшния! Най-най-най-непобедимия!

Кел Хасан слушал похвалите, докато заспивал. А като заспивал, почвал да сънува: виждал се насън голям-голям, чак до над облаците. Викнел ли – те наистина се сбирали като черни биволски стада и светкавиците им тряскали тъкмо там, гдето Кел Хасан им казал. Пламвали села и градища, поваляли се вековни дървета, всичко живо пищяло от ужас:

– Чакай, Хасан Пехливане! Спри да гърмиш и трещиш! Какво

искаш? Всичко ще ти дадем! Имот, живот – всичко! Роби ще ти станем! Дворци ще ти направим! Най-хубавите си дъщери в твоя харем ще пратим! Спри, не трябай!

И Кел Хасан спирал насън светкавиците. Поробените хора почвали да му градят най-бляскавите дворци, да му пращат най-хубавите си дъщери... Кел Хасан блажено се усмихвал насън, а келешите и нехранимайковците тихичко си шепнели:

– Трябва да сънува нещо много приятно...

И щом Хасан се събудел, те пак почвали да се кланят:

– Ах, колко е силен! Ах, колко е страшен!

Слушал Кел Хасан похвалите на своите угодници, сънувал приятните си сънища, докато един ден взел, та повярвал и на похвалите, и на сънищата си.

– Ами че аз – рекъл си той – наистина съм силен! Наистина съм страшен! Наистина съм победител на облаците и светкавиците!

Изправил се внезапно и тръгнал сам да опита силата си. Вървял, вървял и стигнал до едно овчарче. Мъничко наглед, ама изпечено, жилаво, с голям кривак в ръцете.

– Слушай! – викнал му той. – Дай ми веднага най-тлъстия си овен!

– Защо? – смръщило се момчето.

– Защото ми се яде тлъста овнешка яхния.

– Като ти се яде – отвърнало му усмихнато момчето, – купи си стадо, отхрани си тлъсти овни, па ги коли и си готви каквито искаш яхнии.

– Аз от твоите искам!

– Искаш, ама не давам – продължило овчарчето да се усмихва на щурия му ум.

– Слушай! – разсърдил се Кел Хасан. – Давай веднага, че като...

– Какво-о! – поотдръпнало се момчето и стиснало кривака. – Я да се махаш от главата ми, че като махна!...

– Как? – изненадал се на свой ред Кел Хасан. – Ти искаш да се бра ниш? От мене да се защитавааш? Не искаш доброволно овните си да даваш? Къде се е чуло и видяло такова безсрамие? Та не знаеш ли ти, че аз съм свикнал да ям само от чуждото? Виждаш ли този голям търбух? – тупнал се Кел Хасан по дебелия корем. – Да не мислиш, че от своя храна е направен? Или ти, нещастнико, искаш търбухът ми да спадне?

– Ама че щур човек! – чудело се овчарчето. – Понеже той си имал голям корем, аз трябва да му дам своя овен! Върви си из пътя, човече, остави ме на мира да си паса стадото!

– Давай веднага овена! – писнал Кел Хасан.

– Ще те опаша ей! – вирнало овчарчето сопата.

– Аха-а! С мене ли ще се биеш ти? С мене ли? – треперел от възмущение Кел Хасан. – Знаеш ли ти кой съм аз?

– Виждам те кой си – хайдук! – накъсо отрязало момчето.

– Аз съм прочутият повелител на светкавиците – Хасан Пехливан!

Стреснало се овчарчето, само че не от страх, а от изненада: тоя ли шишко, това ли човече било Хасан Пехливан? Тоя ли хайдук ядял на хората добитъка и хляба и карал сърцата им да треперят от страх?

– Ти си бил, значи, Хасан Пехливан? – прошепнало овчарчето.

– Аз съм! Аз съм! – зарадвал се Хасан Пехливан. – Аз съм страшният господар на...

Но Кел Хасан не можал да довърши думите си. Дългата тояга на овчарчето изсвирила, префучала и като светкавица почнала да опасва, дето свърне. Почнало нещо хем страшно, хем весело. Хасан толкова силно заревал, че облаците наистина надвиснали иззад околните бърда, за да видят какво е това чудо, дето става сред полето.

– На ти за овните! – шибало мъничкото момче. – На ти за хорските пилета! На ти за хляба ни! На ти за страха ни! На ти и за тъпите ни глави!

Какво точно е станало – не се знае, а само се предполага. Запомнило се е, че кривакът на момчето се натрошил от силните удари.

– Нищо – рекло си то. – Аз друга тояга ще си отсека. По-жилава. Де да знам дали няма да се намери някой нов повелител на светкавиците, който би пожелал на чужд гръб да живее и хората да плаши.

Затрил се Кел Хасан. Останала само приказката – за поука на доверчивите и за урок на глупците: Кел Хасан само от дрянова тояга разбира.

КРАЙ

© Орлин Василев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8920>]